

เพ็ญบาย

บทที่ 58

“แม่ตกใจชื่อพี่นะหรือ”

ฉัตรแก้วพึมพำถามพิรดาอย่างแปลกใจ หลังจากที่คุณกัญญา ค่อยสงบลงเพราะฤทธิ์ของยาที่ถูกนำมาบ้วนให้ พิรดารีบสั่งหน้า “ไม่ใช่หรอก ป้ากัญญาพูดอะไรก็ไม่รู้ ตัวเองฟังยังงึมงวมเป็นชื่อพี่นะ”

ฉัตรแก้วนึกทบทวนน้ำเสียงสูงต่ำของมารดา ในอาการตื่นเต้น ตกใจ คำพูดของคุณกัญญายังก็เพี้ยนไปกว่าเดิม ทว่าสิ่งที่เธอได้ยินนั้น คล้ายจะเอ่ยชื่อชณะชนอนอยู่หลายครั้ง.....

หญิงสาวพูดอย่างอ่อนใจ “เรื่องร้ายๆ ช่างรุ่มกันเข้ามา เมื่อก่อนแม่ไม่เป็นแบบนี้ อยู่ๆ ก็มาเป็น”

“เถอะนา แก้ว แล้วอะไรๆ ก็ดีขึ้นเองแหละ” พิรดาจับมือ เธอเขย่าอย่างปลอบ

ฉัตรแก้วหมดอารมณ์จะพูดคุยต่อ จึงให้องครักษ์ขับรถไปส่ง เพื่อนสาวแล้วได้แต่นั่งมองมารดาหลับด้วยความรู้สึกหนักอึ้ง อยู่ๆ แม่เธอก็มีอาการคลุ้มคลั่ง มันเกิดขึ้นได้อย่างไร อะไรเป็นสาเหตุ

เข้ามิดวันก่อนแม่ตื่นขึ้นมาด้วยอาการผื่นร้ายจนซื้อคอตงพาส่งโรงพยาบาล แล้วชณะชนก็มาพูดถึงแต่เรื่องพินัยกรรมและ เหตุการณ์สุดท้ายที่ภูเกิด หญิงสาวมองภาพในกรอบที่ตั้งอยู่หัวเตียง และสมุดภาพซึ่งเธอเพิ่งจัดใหม่นามาวางไว้ ชณะชนไม่เคยเห็นภาพ เหล่านี้มาก่อน

อะไรทำให้เขาพูดถึงขึ้นมา หรือว่ามันจะเป็นเหตุบังเอิญ?

ครึ่งปีหลังจากที่หายไปในปี ชณะชนที่กลับมาช่างเปลี่ยนไป เป็นคนละคน ไม่ใช่ครั้งเดียวที่เธอเห็นประกายตาแข็งกร้าว สีหน้า เครียดขริม ไม่มีอารมณ์ขันหลงเหลือ เธอคิดว่านั่นคือผลจากความ ยากลำบากที่ชายหนุ่มเพิ่งจะผ่านพ้น และยิ่งมาถูกงานการรุ่มเร้า แต่ยิ่งเวลาผ่านไปและเมื่อเธอหันมาคบหากับเสกสิทธิ์ เขาก็ยิ่ง ขุ่นเคืองห่างเหิน

หลังจากที่ชิงชังกันมานาน แม่เธอก็กลับมาเข้ากับซัชชัยได้ แต่จะอย่างไรก็ไม่เคยวางใจชณะชน เมื่อไรที่เห็นหน้า คล้ายแม่จะมี อาการผิดแปลกเหมือนตะกอนที่นอนหนึ่งถูกก่อกวนให้คละคลุ้งขึ้น

เงิน... มรดกพันล้าน... สิ่งนี้เป็นพรหรือคำสาปกันแน่...มันทำให้ คนในครอบครัวชิงชังกัน แม้ชณะชนรักเอ็นดูเธอมาแต่ไหนแต่ไร แต่ว่าในช่วงแรกๆ ที่เกิดอุบัติเหตุจนบิดาของเขาเสียชีวิตและพินัยกรรม ระบุให้เธอคือทายาท ชณะชนก็เคยแสดงความขุ่นเคืองที่เธอเชื่อฟัง ยิงยศและพรรณงามจนตั้งทนายขึ้นมาต่อสู้แล้วก็ห่างเหินกันไปพักใหญ่

จู่ๆ ฉัตรแก้วก็นึกขึ้นมาได้ว่าเมื่อนานมาแล้ว ท่าทีของคุณ พรรณงามกับยิงยศทำให้เธอเป็นห่วงพี่ชายแล้วเลยบอกบุษราคัมให้ ทนายความทำเอกสารมอบสิทธิในการดูแลมรดกให้แก่ชณะชนหากว่า เธอมีอันเป็นอะไรไปจริงๆ เธอเซ็นเอกสารนั้นแล้วให้สาวใหญ่ เก็บไว้ หลังจากนั้นไม่นานชายหนุ่มก็หายไปในปี ความโศกเศร้า และเรื่องวุ่นวายต่างๆ ที่ตามมาทำให้ฉัตรแก้วไม่เคยนึกถึงกระดาศ ผ่นเดียนั้นอีก

ตอนนั้นมันอยู่ที่ไหน บุษราคัมลืมนไปแล้วหรือว่ายังเก็บรักษาไว้ หรือว่าได้มอบให้แก่ชายหนุ่มแล้ว

ความคิดต่างๆ ที่กลุ่มรุ่มเร้าทำให้ฉัตรแก้วผุดลุกขึ้น ใจสั่น มือขึ้นเหงื่อ

“คุณสม้ย... แก้วจะออกไปข้างนอกสักประเดี๋ยวนะคะ”

“อ้าว จะค่าแล้ว คุณแก้วจะไปไหนคะ”

“แก้วจะไปดูอะไรที่บ้านน้อยเดี๋ยว ไปไม่นานหรอกคะ”

“แล้วคนติดตามล่ะคะ คนหนึ่งป่วย อีกคนหนึ่งขับรถไปส่ง คุณหนูดายังไม่กลับมาเลย”

“ไม่เป็นไร แก้วไปคนเดียวได้ แค่ว่าจะไปดูอะไรหน่อยเดี๋ยว เท่านั้น”

หญิงสาวคิดถึงแต่เรื่องของพี่ชายคนโตตลอดทางที่ขับรถตรง ไปยังบ้านใหญ่ ไม่ใช่ความระแวงหรือชิงชังที่ผลักดันให้เธอมา แต่เป็นความรักต่างหาก

เธอเพียงต้องการความสบายใจว่าชณะชนเป็นผู้บริสุทธิ์

ชายฉกรรจ์ที่เฝ้าบ้านกำลังพูดคุยกับสาวใช้อย่างสนิทสนมต่างมองเธอด้วยสายตาแปลก แต่ก็ยอมให้ผ่านขึ้นบันไดไปยังชั้นบนโดยดี ห้องนอนของชายหนุ่มปิดกุญแจ ฉัตรแก้วต้องปีนเข้าไปทางห้องน้ำซึ่งมีระเบียบเล็กๆ ติดต่อกับห้องอื่น

เธอเข้าไปยืนหมุนควงอยู่ในห้องนอนของชายหนุ่ม ถ้ามองตัวเองว่ามาทำอะไรอยู่ที่นี้ แต่แล้วความเคลือบแคลงข้องใจก็หวนมาเป็นแรงกระตุ้นให้เธอจับนั่นจับนี่แล้วค้นหาเรื่อยไปอย่างไม่มีจุดหมาย ก่อนจะกลับมาหนึ่งลงบนเตียงกับมือที่ว่างเปล่าและความรู้สึกที่ว่าอุ่นสับสน..... ความมืดคืบคลานเข้ามา หญิงสาวเปิดสวิทช์ไฟ พอเปิดลิ้นชักโต๊ะที่หัวเตียงมองลงไป ก็สะดุดนกตัวเล็กๆ ที่ถูกพบบนกระดาดห่อลูกอมสีเงินวางปนเปกับสิ่งของอื่นๆ ฉัตรแก้วใช้ปลายนิ้วคืบขึ้นมาดูงๆ นึกได้ว่าเธอเคยพบเจ้าสิ่งนี้ทั้งอยู่ในห้องน้ำบ้านของบุษราคัมในช่วงที่ชายหนุ่มหายไป

มันมีความหมายอะไรหรือเปล่า.....

มีเสียงคลิกที่ประตูก่อนจะถูกเปิดออก ร่างสูงใหญ่ยืนอยู่ในเงามืดสลัว ฉัตรแก้วกำลังเตรียมคำแก้ตัวต้องหยุดชะงักเมื่อเห็นว่าใครคือคนที่เลื่อนเข้ามาสู่แสงสว่างภายในห้อง

ร่างสูงใหญ่แข็งแรง ไบหน้าคมสันสวยสง่า แต่วาสีหน้ากร้าวแฝงความเยาะหยัน

“พี่นะ..!”

น้ำเสียงถามเย็นชา “พบสิ่งที่ต้องการหรือยัง”

หญิงสาวยืนนิ่งราวกับขาทั้งสองกลายเป็นแท่งหินหนักอึ้งที่ไม่สามารถขยับได้ สมองอึ้งอลสับสน ยังจับต้นชนปลายไม่ถูก

“พี่นะขึ้นเครื่องบินไปแล้วไม่ใช่หรือคะ”

“ถ้าขึ้นเครื่องบินไปแล้วจะรู้หรือน้องสาวคิดอะไรอยู่”

ร่างสูงเดินเข้ามายืนตรงข้าม ก้มลงสอดมือเข้าไปใต้ผ้าห่ม นวมผืนใหญ่ สิ่งที่ติดมือออกมา ทั้งตัวพลี้อยู่ตรงหน้าคือเสื้อนอนสีเหลืองขมิ้นที่เขาซื้อให้เธอ ฉัตรแก้วนำไปใส่แล้วลี้มทิ้งไว้ที่บ้านของบุษราคัม แล้วมันมาอยู่ภายใต้ผ้าห่มของเขาได้อย่างไร

“ยังอยู่ที่นี่ ก็ว่าพบแล้ว...” เสียงพูดเยาะหยัน

“พี่นะ นี่มันอะไรกันคะ”

ชายหนุ่มทั้งอาการปริวิตสีเหลืองลงบนเตียง หันไปล้วงมือเข้าไปในซอกที่นอน “นี่ก็ยังมีอยู่” เขารออะไรอย่างหนึ่งตามลงบนเตียง ฉัตรแก้วมองตาม พอเห็นว่าเป็นอะไรก็คว้านขึ้นมาดูอย่างไม่เชื่อสายตา สีหน้าที่มองชายหนุ่มตื่นตระหนก

“รูปนี้... พี่นะได้มายังไง”

“ยังจะสงสัยอีก” น้ำเสียงพูดเจือหัวเราะ

หญิงสาวถอยไปข้างหลัง ภาพถ่ายสมัยยังเยาว์ที่เธอถ่ายคู่กับชายหนุ่มถูกเก็บไว้กับตัวเสมอ แต่วันที่เธอหนีคนร้ายในป่า ภาพนี้แทรกอยู่ในกระเป๋าสตางค์ใบเล็กในเป้สะพายในรถที่เธอไม่เคยได้รับกลับคืน

“บอกแก้วซิว่าตำรวจพบแล้วส่งคืนให้พี่นะ” เสียงเธอวิงวอนอีกฝ่ายกลับสายหน้าเหย้มเกรียม “ไม่ใช่”

“หมาย... หมายความว่ายังไง”

“ต้องให้บอกด้วยหรือ” เสียงถามเยาะหยัน

ฉัตรแก้วรู้สึกวาล่าคอตีบตันจนพูดอะไรออกมาไม่ได้ รู้สึกอยากจะวิ่งหนีไปเสียให้พ้น เธอถลาไปที่ประตู แต่แล้วก็ถูกรวบตัวไว้อย่างเหนียวแน่นโดยร่างที่กระโจนตามมาข้างหลัง

“ปล่อย พี่นะปล่อยแก้ว ช่วยด้วย... ช่วยด้วย...” เธอร้องออกมาอย่างตระหนก

มือใหญ่เลื่อนมาปิดปาก พาร่างที่ดิ้นรนต่อสู้มาถึงลงบนเตียง ร่างใหญ่หนาหนักทับลงมาจนเธอแทบจะขาดใจเพราะแรงกระแทก เธอร้องไห้ “นี่มันอะไรกัน.....”

ชายหนุ่มพลิกตัวคว้าข้อมือบางทั้งสองข้างมาไขว้กำรวมกันไว้ภายใต้ร่างเล็กๆ ที่ถูกทาบทับไว้

“ไม่จำเป็นต้องเข้าใจอะไรทั้งนั้น”

แม้จะดิ้นรน แต่ด้วยความแข็งแรงของอีกฝ่ายทำให้เธอคล้ายลูกแมวตัวเล็กๆ ที่ไร้ทางต่อสู้ ฉัตรแก้วได้แต่วิงวอนด้วยน้ำตา

“ปล่อยแก้วเถอะนะคะ พี่นะ ได้โปรดเถอะนะคะ”

ไบหน้าของอีกฝ่ายลอยอยู่ไม่ห่าง ใช้มืออีกข้างเชยผมให้

พ้นจากใบหน้าที่พับหนีไปทางด้านข้าง ปลายนิ้วใหญ่ลากไปตาม แก้มใสแล้ววนเวียนอยู่อย่างนั้น

“อย่าทำร้ายแก้วนะคะ พี่นะ” เธอสะอื้นวิงวอน

“พี่ไม่เคยต้องการให้มันเป็นแบบนี้...” เธอได้ยินเสียงอีกฝ่าย พิมพ์ ลมหายใจอุ่นๆ รวยรินรดใบหน้า “แก้วก็รู้ว่าพี่รักแก้ว ไม่เคยต้องการจะทำร้ายแก้วเลย”

เธอหันหน้าหนีปลายจมูกที่ก้มลงมาคลอเคลีย มือแข็งแรง จับศีรษะให้พลิกกลับมา พอผิวสากคร่ำกรเซบผิวหน้าเธอก็สะบัด แรงพร้อมกับกรีดเสียง

มือใหญ่เลื่อนมาปิดปาก “ทำไมถึงได้รังเกียจพี่นัก... รู้ไหมว่าเป็นเพราะอย่างนี้ พี่ถึงได้ไม่มีทางเลือก”

น้ำตาเธอไหลพราก พอมือที่เปิดปากคลายออก เธอก็วิงวอน

“พี่นะ แก้วไม่ได้รังเกียจ... แก้วรักพี่นะ...”

“รักพี่นะ แต่ระริกระริตามผู้ชายอื่นไปตลอดเวลา เดี่ยวคนนั้น เดี่ยวคนนี้” เสียงพูดแค่นเคื่อง ปลายนิ้วที่บีบแก้มและคางเกร็งแรง จนเธอต้องครางออกมาด้วยความเจ็บปวด “ต่อไปนี่เธอจะไม่ได้เกี่ยวข้องกับใครอีกต่อไปแล้ว จบกันเสียที.....”

เงาของใครอีกคนหนึ่งปรากฏขึ้นในสายตา ยืนอะไรบางอย่าง ให้ร่างที่คล่อมทับ ผ้าที่มีกลิ่นฉุนปิดลงมาบนใบหน้า แล้วเธอก็หมดความรู้สึกไป.....

เวลากลางคืนเพิ่งจะผ่านพ้นเมื่อหญิงสาวรู้สึกตัว ปรี๊ดตาขึ้น รับแสงอ่อนของยามเช้าด้วยความมึนงง ภาพแรกที่เห็นพราเลือน จนต้องหลับตา ขับไล่ความสับสนเรียกความทรงจำกลับคืนมา

เมื่อลืมตาขึ้นอีกครั้งเธอจึงจำเรื่องราวต่างๆ ได้

ร่างสูงหนากิ่งหนึ่งกึ่งนอนอยู่บนเก้าอี้ที่ทำจากไม้ธรรมชาติ พาดคอกับพนักหลังตานิ่ง เงาครึมของไรเคราที่ชัดเจน ไม่ได้ทำให้ ใบหน้าคมสันลดความน่าดูลง ใบหน้าสีอ่อนสะอาดสวยสง่าที่สาว ๆ หลงไหล ในบัดนี้ฉัตรแก้วกลับมองดูด้วยความสะพรึงกลัว

หญิงสาวขยับตัวอย่างยากเย็น มือที่ถูกมัดรวมกันไว้ข้างหลัง ซ้ำนอนอยู่ในท่าที่ผิดเป็นเวลานานทำให้เธอรู้สึกเจ็บปวด หากแล้วก็ ต้องสะดุ้งตกใจจนอุทานออกมาเมื่อพลิกตัวขึ้นมาเห็นคนที่นอนอยู่ข้างๆ “พี่ชัช...!”

ชัชชัยใบหน้าซีดเผือดนอนตัวงอหนึ่งไม่ไหวติง หลายวันที่หายไป โดยไร้ข่าวคราว ในบัดนี้ชายหนุ่มถูกมัดนอนไร้สติอยู่กับพื้นห้อง เคียงข้างเธอ

ฉัตรแก้วเข้าใจแล้วว่าใครอยู่เบื้องหลังเรื่องที่เกิดขึ้นทั้งหมด

หญิงสาวขยับเข้าไปจนชิด กระแทกร่างกับอีกฝ่ายพลาง ส่งเสียงเรียก “พี่ชัช พี่ชัช” แต่จะมีปฏิกิริยาตอบโต้ก็หาไม่

คนที่ขยับตัวกลับเป็นขณะชน ร่างสูงลดขาที่วางพาดกับโต๊ะ ยึดกายขึ้น

“พี่นะ แก้มัดแก้วที นะคะ พี่นะ...”

มีเสียงรอกเท้ากระทบพื้นเป็นจังหวะเมื่อชายหนุ่มเดินมายืน คำร่างทั้งสอง สีหน้าเฉยเฉยก้มลงมอง “จะเอาอะไร”

“ที่นี่ที่ไหนคะ” เธอมองไปที่ตัวอย่างหวาดหวั่น

“จะรู้ไปทำไม”

“พี่ชัชเป็นอะไรหรือเปล่า พี่นะปล่อยแก้วสิ แก้วจะช่วยพี่ชัช”

“ช่วยทำไม อีกประเดี๋ยวก็จบเรื่องแล้ว”

น้ำตาเธอหยาดหยด “ทำไมพี่นะต้องทำแบบนี้ แก้วบอกแล้วว่าแก้วจะคืนให้ทุกอย่าง”

“จะคืนให้ทุกอย่างจริงหรือ จะเป็นไปได้ยังไง” เสียงถามเยาะหยันแล้วกลับเคร่งเครียดขึ้น “เสกสิทธิ์ต้องทำให้เธอเปลี่ยนใจแน่ๆ ฉันทูจักคนๆ นี้ดี”

“พี่นะอยากได้สมบัติถึงขนาดนี้เทียวหรือคะ” เธอร้องให้อย่างผิดหวัง

“ของที่เป็นของเรา จู่ๆ คนอื่นก็มาแย่งเอาไปใครจะยอม”

เสียงพูดแค่นเคื่อง ร่างสูงงอเขาลงนั่งข้างๆ ปลายมือแตะใบหน้าที่ เลอะน้ำตา “ในเมื่อไม่อาจจะได้มา ทำลายทิ้งเสียดีกว่าจะยอมเห็น ตกอยู่ในมือคนอื่น... รู้ไหมว่าฉันทูจักอย่างไรที่เห็นเธอคงกับคนนั้น คนนี้.. เดี่ยวคนนั้นกอด เดี่ยวคนนี้จูบ... อยากจะขยี้ให้ตายคามือ หลายครั้งหลายหนแล้วจะบอกให้...”

หญิงสาวได้แต่ร้องไห้

“รู้ไหมว่ามันทรมาณอย่างไร ตั้งแต่แฟนคนแรกของเธอแล้วยังจำธีระได้ไหม หรือว่าเธอลืมเจ้าหนุ่มนักกีฬาคนดีคนนั้นไปแล้ว”

“พี่นะเป็นคนทำร้ายธีระหรือ”

“ฉันไม่ได้ตั้งใจจะฆ่าใคร แต่ว่า...” น้ำเสียงของชายหนุ่มอ่อนลงก่อนจะขาดหายคล้ายเขาเองก็สำนึกในสิ่งที่ได้กระทำลงไป ร่างสูงขยับลุกขึ้นถอยออกไปอย่างจะซ่อนความอ่อนแอ “มันเป็นอุบัติเหตุ”

ถ้าเช่นนั้น ที่ปนัดดาเพื่อนของเธอยืนยันว่าเห็นชชะชนที่ภูเก็ตก็นี่เป็นเรื่องจริง ในช่วงนั้นที่ทุกคนเข้าใจว่าชายหนุ่มกำลังศึกษาอยู่ที่สหรัฐอเมริกา เขากลับมาเมืองไทยและคอยซุ่มดูเธอกับเพื่อนชาย..! เพราะเหตุนี้หรือเปล่าเขาจึงต้องซ่อนหนังสือเดินทางไม่ให้ใครเห็น

สิ่งที่วูบขึ้นมาในความคิดทำให้ฉัตรแก้วโพล่งถามออกไปว่า

“แล้วพี่ชายของอัสละคะ เป็นฝีมือของพี่นะด้วยหรือเปล่า”

สีหน้าของชายหนุ่มเงื่อนจางลงก่อนจะหันหลังให้ ฉัตรแก้วรอคอยคำปฏิเสธแล้วก็ต้องครางออกมาอย่างผิดหวัง

“พี่นะเป็นคนทำจริง ๆ ด้วย... โธ่เอ๊ย...”

“เขาทำกับฉันก่อน” เสียงตอบโต้ขุ่นเคืองแฝงความสับสนลึกๆ

“แต่พี่อัญบอกว่พี่นะกับพี่ชายเป็นเพื่อนรักกัน”

“มันมาทำดีด้วยตอนหลัง แต่ถึงอย่างไรฉันก็หวาดผวาเสมอเมื่ออยู่ใกล้ๆ มัน ถ้าไม่ทำอะไรสักอย่างฉันคงต้องกลัวไม่รู้จักจบ”

“ฆ่าเขาแล้วทำให้พี่นะสบายใจขึ้นหรือ...”

ชายหนุ่มลั่นเลี้ยววูบก่อนจะตอบว่า “ใช่ ฉันรู้สึกดีขึ้น...! รู้สึกว่าอยู่เหนือคนที่เคยเกลียดกลัวแล้วก็พลอยรู้สึกไม่กลัวใครอื่นๆ ไปทั้งหมด ฉันไม่เสียใจเท่าไรหรอกที่ฆ่าทิ้งไปอย่างนั้น”

ฉัตรแก้วขุ่นลุกซู่ พี่ชายที่เธอรักบูชามาตลอด ในเวลานั้นยังมีอายุยังไม่ถึงสิบห้าปีด้วยซ้ำเมื่อเป็นฆาตกรที่ไม่มีใครจับได้

“เพราะอย่างนั้นพี่นะถึงฆ่าคุณพ่อได้อย่างเลือดเย็น” เธอกรีดเสียง

“คุณพ่อเป็นมะเร็ง ถึงยังไ้งก็หนีความตายไม่พ้นอยู่แล้ว”

“แต่คุณพ่อก็ยังจะอยู่หาความสุขได้อีกหลายปี ไม่ยุติธรรมเลยที่พี่นะตัดสินใจฆ่าคุณพ่อแบบนั้น”

“ฉันไม่ได้เป็นคนตัดสินใจ” เสียงสะท้อนเถียงทันควัน

“ถ้างั้นใครล่ะคะ”

อีกฝ่ายขยับจะพูด หากแล้วก็นิ่ง

“บุษราคัมใช่ไหม... บุษราคัมกับพี่ชายเป็นพวกเดียวกับพี่นะ...”

ชายหนุ่มเถียงว่า “มันเป็นอุบัติเหตุ คุณพ่อล้มลงไป...”

“ทำไมถึงได้ล้มล่ะคะ พี่นะขู่ว่าอะไร... แล้วคุณพ่อล้มลงไปเสียชีวิตเลยหรือ หรือว่าตายเพราะอุบัติเหตุ”

ร่างสูงทรุดลงนั่งบนเก้าอี้ ค้อมหลังก้มศีรษะลงไปหาหมอนที่ยันข้อศอกไว้กับต้นขา เขาส่ายหน้า

“พี่ไม่รู้ว่าคุณพ่อตายตอนไหน”

“งั้นใครรู้ล่ะคะ ใครเป็นคนทำ...”

อีกฝ่ายได้แต่ก้มหัวส่ายหน้า เมื่อเงยหน้าขึ้นมา ฉัตรแก้วเห็นประกายตาคู่นั้นบอกความสับสนเจ็บปวด น้ำเสียงของเขาห้วนไหว

“พี่ไม่คิดว่าเรื่องมันจะเกิดขึ้นอย่างนั้น มันเหมือนกับตกบันไดพลอยกระโจน ยิ่งแก้ไขก็เหมือนจะยิ่งยุ่ง ดึงให้เราจมลึกลงไปเรื่อยๆ”

“ใครเป็นคนยุให้พี่นะทำเรื่องร้ายๆ ทั้งหมดนี้คะ”

เหมือนคำตอบจะรออยู่ตรงริมฝีปาก แต่ถึงแม้เขาไม่พูดออกมา...ตอนนี้ฉัตรแก้วก็เดาเรื่องทั้งหมดได้อยู่แล้ว

เสียงรถที่แล่นมาจอดทำให้ชายหนุ่มหันขวับ ขยับลุกขึ้นเดินไปที่ประตู ฉัตรแก้วถือโอกาสนั้นหันไปใช้ขาเขย่าร่างที่นอนไร้อึดอยู่ข้างๆ พลังร้องเรียก “พี่ซซ์ พี่ซซ์...”

เป็นคู่ซซ์ซซ์จึงขยับตัวส่งเสียงคราง ฉัตรแก้วใช้ขาเขย่าพี่ชายซ้ำๆ อย่างร้อนรน “พี่ซซ์ตื่นเร็วๆ เข้า”

พอซซ์ซซ์ลืมตา ร่างหลายร่างก็ตามกันเข้ามาทางประตู

บุษราคัมเดินหน้าเคียดเข้ามาก่อน ตามด้วยร่างสูงหนาที่ถูกมัดมือไหลหลัง หน้าตาท่าทางบอบช้ำอย่างถูกทำร้าย ซึ่งถูกชายฉกรรจ์อีกสองคนผลักไสเข้ามา.....

ปองพล.....